

Hàzael González

El 2001 se'ns n'ha anat de les mans, i nosaltres gairebé sense tèmer-nos-en... ens posarem una mica nostàlgics i direm que aquest serà el darrer any de la pesseta i que a partir d'ara tant les entrades de cine com les bandes sonores les haurérem de comprar amb euros, quina vida! Però parlem de les nostres coses, que és el que més ens importa, al cap i a la fi: pel que fa a les notícies més tristes, les necrològiques d'enguany han estat discretes per al gran públic. Dia 15 d'abril mestre Jerry Goldsmith quedava sense el seu orquestrador habitual, Arthur Morton, que feia feina amb ell d'ençà de 1935, ni més ni manco... Dia 12 de juliol moria James Bernard, un històric de segona fila que va fer feina principalment per a la productora Hammer, aquella els productes pseudoterrorífics de la qual, fets amb dos cèntims, va originar un autèntic culte que encara ara es manté... i un altre històric, Larry Adler, ens deixava dia 6 d'agost, però cap dels seus ocasionals treballs per al cine és suficientment recordat, així és la vida...

Premis, com sempre, n'hi ha hagut de totes les mides i clors, així que parlarem dels que més han sonat, com sempre: l'Oscar se l'endugué Tan Dun per *Tigre y Dragón* (*Chourring Tigger*, *Hidden Dragon*, Ang Lee, 2000), un compositor que amb el temps hem sabut que és un home, però poca cosa més, tot i que la seva feina (que no és dolenta, alerta) va ser reconeguda més per una qüestió de repartir premis que no per la seva qualitat..... El Globus d'Or va ser més just, Hans Zimmer i Lisa Gerrad varen veure reconegut el seu impressionant treball a *Gladiator* (Ridley Scott, 2000), que no pocs han qualificat de còpia i recòpia, però que indiscutiblement és molt bo. Precisament de Zimmer ens ha arribat una sorpresa més que agradable per tancar l'any: ni més ni man-

co que un disc en directe titulat *The Wings of Film*, en què fa unes magnífiques versions d'obres seves com la "desconeguda" *Thelma y Louise* (Ridley Scott, 1990, en el CD de la qual, farcit de cançonetes, només hi ha un tema del compositor que literalment posa els pèls de punta) o *El rey León* (*The Lion King*, Roger Allers i Rob Minkoff, 1994, que li va valer un Oscar), vertaderament bell. I a Espanya, el Goya se n'ha anat per al senyor José Nieto per la banda sonora de *Sé quién eres* (Patricia Ferreira, 2000), que demostra una altra vegada que aquest guardó no és per a joves talents, per bé que el de millor film sí... I com a curiositat final, el veterà músic de rock Bob Dylan també se n'ha duit Oscar enguany, per la cançó "Times Have Changed" del film *Jóvenes prodigiosos* (*The Wonder Boy*, Curtis Hanson, 2000).

I això ha estat tot. En el record ens queden vertaderes fites del cine musical com *Moulin Rouge* (Baz Luhrmann, 2001, i ja sé que sóc un pesat...), la projecció internacional de talents espanyols que també són compositors a més de directors (Mr. Amenábar), Tom Cruise que s'estima més Penélope Cruz que no Nicole Kidman (on hem arribat!... i ja sé que no té res a veure, però no m'ho podia callar), Shrek i Ase lapidant les cançons dels films dels dibuixos animats (ja era hora! Estam farts de les cançonetes obligatòries...), Dany Elfman que construeix una banda sonora primitiva i primigènia plena de color per a la nova versió d'*El planeta de dels simios* (*Pla-*

net of the Apes, Tim Burton)... I finalment una llàgrima pel tristament desaparegut Congrés de Música de Cine de València, una convenció anual que va aconseguir acostar talents internacionals al nostre país i reunir tots aquells a qui agradaven i agraden d'aquest art tan minoritari com és la banda sonora. Enguany s'ha acomiadat amb un concert de Carles Cases que va ser apoteòsic, segons m'han dit (*mea culpa* i tota la vergonya del món, perquè no vaig tenir mai l'oportunitat d'anar-hi, i si la vaig tenir, la vaig desaprovechar...), esperem que algun dels pròxims anys sorgeixi el miracle i pugui renéixer de les seves cendres... altrament, els aficionats a la BSO tenim ja l'edició trimestral de la prestigiosa revista *Filmscore*, cosa que no deixa de ser molt positiu.

Com dèiem ahir, ja fa un any, si ha nascut qualche compositor que despunti en el futur, la nostra capacitat d'endevinació no dona per tant. Ens veim l'any 2002, amb euros... ■

